

תרגיל 3

תרגם לערבית

1- אזכרה ימים שעברו. לפני שבע שנים, ועיני בני עמנו היו נשואות אל "הועד הפועל" ביפו, כמו שנשואות עתה אל הקונגרס הבזילי. המון אנשים באו לארץ ישראל לקנות את הארץ במחיר ולבנות עשרות קולוניות ביום אחד, והתקווה וההתלהבות הכללית הלכו וגדלו מיום ליום, לא פחות מעתה. גם אז היתה "הפוליטיקא הגבוהה" – אם גם בצורה אחרת – בעוכרינו.

-2

"הנה אני" הכריזה אור־שמש. היא קפצה אל הקרקע והתמתחה, מנסה להיות גבוהה ככל שתוכל.
בת־עץ מהרה אליה, תפסה בזרועה ומשכה אותה לקבוצת השימפנזים שנקבצו בשולי אזור השנה.
"כלם מחכים לך," אמרה בחסר סבלנות.

-3

לפתע יתעורר – ואור אדום ביער במשקפיו. מששטש, מבוהל, חושיו רפים, נדמה לו שאש אחת ביער והוא התמיץ אותה. הוא קופץ מכסאו, לבו הולם בחזקה, אוחז בטלפון, במשקפתו עד שהוא מעלה בדעתו שזאת השמש, רק השמש השוקעת בין העצים. לפניו המערב. עכשיו הוא יודע. בלאט הוא צונח בחזרה על כסאו, לבו נצבט במין אימה, במין ריקנות. נדמה לו שהוא עוזב פה, שבות. משקפיו מתערמלים והוא מסיר אותם והקנת, כשיוזרים דמדומים נשמעים צעדים.

-4

דבורקים הם מן העלכנים, שכאו מאוייפת לארץ־ישראל מערפת, מערמית, חאגליה ומארעות אחרות לכבוש אותה מידי הטלגוזקים החורכים ומידי המצרים, אנשי לזהות אותם לפי העלב החפז על בגדיהם.

-1-

מחברביל בכמה שמיות. פניו מול היצרות. רוח קריה מלשפת איתו. איו
מין שינה הצטה פהו הערבי מעלה לו כוס קפה לחיוק כוח הערות. הצופה
מבקש היה להסיה עמו על משהו: אולי על הנח, או עמא על מיעוט האור.
עוד מהעיר נותרו בפיו כמה מלים, אלא שהערבי אינו מבין עברית. הצופה
בתיך בציפות, כחורה. משהו בקרחתו, בברק משקפיו, מטיל על הערבי
אימה.

2- ועדים גדולים וקטנים וקומיסיות לאין מספר, המון "הצעות" דמיוניות על
דבר "אוצר לאומי" ויתר "הפוליטיקא הגבוהה" של מדינת היהודים – אלה הן
התוצאות "המעשיות" של האספה.

-3-

אור־שמש חשה איד גל של התרגשות שוטף אותה
יחד עם מלותיה של סבתא, ומעניק ליום הזה
משמעות מיוחדת. סבתא צודקת. אף־על־פי
שצפתה חסרת סבלנות לרגע הזה, עכשו,
כשהגיע, היא פחדה מעט.

-4-

בשהייתי קטן נעכשו אני בבר כמעט בן אחת־עשרה, היה סבי מספר לי סיפורים
ממזימים על הצלבנים. הם הרגו יהודים עד באיחופת. כשהיו בורכם לארץ־ישראל,
העבדונו לירושלים עשו מעשים נוראים. הם פרצו את החומה ליד הרובע שבו גרו
יהודים, שרפו את בתי הכנסת שדו מלאים אנשים, והמשיכו לחריהבית – אל המקום